

Za suvremeno bibliotekarstvo u Koprivnici

Danas je svijet više nego ikada upućen na međusobnu zavisnost, zbivanja na jednom dijelu zemaljske kugle vrlo brzo se prenose i intenzivno reflektiraju na drugom dijelu – u svim krajevima svjetske zajednice. Suvremena zbivanja prekoračila su granice država, velikih regionalnih pa i kontinentalnih cjelina i učinila cijelu kuglu zemaljsku velikom zajedničkom domovinom, u kojoj svi narodi izgrađuju opću i pojedinačnu budućnost.

Suvremeno bibliotekarstvo kao svojevrсна kulturna, obrazovna, naučna i informacijska djelatnost stavilo je sebi u zadatak uklapanje u takve tokove i potrebe društva, u težnji da bude aktivni činilac sveukupnog napretka čovječanstva. U takvom svjetlu treba promatrati i Svjetski sistem naučnih informacija (UNISIST), koji su izradili Međunarodni sistem naučnih informacija (UNISIST), koji su izradili Međunarodni savjet naučnih unija (ICSU) i Organizacija Ujedinjenih naroda za prosvjetu, znanost i kulturu (UNESCO), čiji je član i Jugoslavija, a koji je prihvaćen od Međunarodne konferencije 1971. godine. Od 1974. godine, kada je održana Međunarodna konferencija za planiranje nacionalnih dokumentacijskih, bibliotečnih i arhivskih infrastruktura i biblioteke su postale nosioci programa UNISIST-a. Ta nova uloga biblioteke odvija se pod programom Bibliotečno-informacijskog sistema (BIS-a), koji je u našoj zemlji prihvaćen kao jedan od podsistema Društvenog sistema informiranja (DIS-a). Ozvaničeno je to 8. 12. 1981. godine, usvajanjem »Zakona o osnovama društvenog sistema informiranja i informacijskom sistemu federacije« od strane Skupštine SFRJ. Nosilac programa bibliotečno-informacijskog sistema za SFRJ je Zajednica biblioteka, u republikama to su nacionalne, odnosno matične biblioteke, a u općinama također matične biblioteke.

Uspostavljanje BIS-a izuzetno je vrijedna zamisao i njegovo krajnje funkcioniranje imalo bi dalekosežne pozitivne učinke, posebno u odnosu na nerazvijene i zemlje u razvoju, koje nisu u stanju financirati fundamentalna istraživanja, bez kojih se ne može u brzi tehničko-tehnološki razvoj.

Zato uspostavljanje ovog sistema nigdje nije potreba i obaveza samo biblioteka i bibliotekara, nego je to interes šire društveno-političke zajednice, bez obzira o kojem se novou zajednice radi. Stoga se moramo upitati kakav je status biblioteka u našoj zemlji, kakav je status knjige – osnovnog sredstva rada u biblioteci, te da li su one osposobljene da provedu određenu transformaciju svojih funkcija?

U »Zakonu o bibliotečnoj djelatnosti i bibliotekama« (Narodne novine, br. 25/1973), bibliotekarstvu je određen status djelatnosti od posebnog društvenog inte-

resa »kojoj je svrha da putem knjige razvija opće obrazovanje stanovništva, stalno zadovoljava potrebe radnih ljudi i građana, kao i da unapređuje stručni i znanstveni rad i tako utječe na razvoj privrede, obrazovanja, znanosti, kulture i ostalih djelatnosti«. Bilo bi logično da razvoj bibliotekarstva koje ima toliki značaj za razvoj navedenih subjekata »uđe« u kratkoročne i dugoročne planove i programe razvoja tih djelatnosti u svakoj sredini. Na žalost, u praksi najčešće nije tako, ali dio krivice za to je i na bibliotekarima. Ako pogledamo samo letimično kakvo je stanje u našim bibliotekama danas, u bilo kom pogledu: prostor, fondovi, stručno osposobljeni radnici, oprema i drugo, vidjet ćemo da biblioteke često ne mogu udovoljiti ni osnovnoj tradicionalnoj funkciji – posudionica knjiga, jer su daleko od propisanih standarda. Uočljivo je da je stanje svake biblioteke odraz ekonomske snage sredine u kojoj ona egzistira, ali, i osjećaja potrebe da knjiga postane duhovna svojina svakoga radnog čovjeka i građanina, a time i bitan faktor daljnjeg napretka naše samoupravne socijalističke zajednice. O tome bi svakako trebalo povesti više računa, i uvažiti činjenicu da knjiga nije potrošnja (nitko je ne može pojesti) ili puka zabava. Knjiga je ujedno znanstveni i poetski čin, inventar sveukupnog ljudskog znanaja i nosilac informacija; prema tome – osnovno obrazovno i odgojno sredstvo prijeko potrebno svima: od učenika u školi do radnika samoupravljača koji donosi bitne odluke, radnika za strojem kojemu je uvijek iznova cilj da poveća proizvodnju, da ostvari veći dohodak i da uz sve to njegov rad i život za strojem i onaj u slobodnom vremenu dobije još veću dimenziju humanog i plemenitog.

Da bi se ostvarila takva uloga knjige, potrebne su radikalne promjene društvenog odnosa prema knjizi, dakle i bibliotekama. Neophodno je prestati knjigu tretirati i osuđivati kao potrošnju, dakle i biblioteke. Njihov materijalni, kadrovski i tehnološki razvoj treba uskladiti sa potrebama i zahtjevima društva, jer u suprotnom biblioteke neće moći odgovoriti zadatku koje je društvo postavilo pred njih opredjeljujući se za bibliotečno-informacijski sistem. A uspostavljanje BIS-a gotovo da je imperativ, zbog gorućih društvenih problema razvoja koji nalaže uključivanje u svjetske sisteme znanstvenih, privrednih, tehničko-tehnoloških informacija; bibliotečno-informacijski sistem je jedan od bitnih uvjeta za uključivanje u svjetsku podjelu rada, za izlazak iz krize i uspostavljanje normalnog toka razvoja i življenja. U prilog tome govori i činjenica da su knjige još uvijek, i unatoč snažnom razvoju drugih medija još dugo će biti, osnovno sredstvo komuniciranja među ljudima, u njima je sveukupno ljudsko znanje koje treba staviti u veću funkciju. Biblioteke umrežene u BIS

imaju u tome izuzetan zadatak. Uspostavljanje tog sistema na nivou naše zemlje, pa njegovu povezivanje sa sistemima u svijetu omogućilo bi veliku dostupnost znanja, bez obzira gdje je ono nastalo i gdje je pohranjeno. Bila bi to krajnja demokratizacija svjetske pameti, za što se ne može tvrditi da će u potpunosti ikada biti postignuta, ali ciljevi su dalekosežni i treba im težiti.

Iz svega je vidljivo da biblioteke danas dobivaju novu ulogu. Njihov zadatak nije više samo nabavljanje, sakupljanje, sređivanje, čuvanje, obrađivanje stručnim bibliotечnim metodama i davanje na korištenje knjiga i druge bibliotečne građe (tiskanih i na drugi način umnoženih publikacija, rukopisa, audiovizualnog materijala i sl.), već se sve te aktivnosti prenose i na procese informacija koje bibliotечna građa sadrži, a osim toga treba se povezati i s drugim bazama podataka i informacija, sve s ciljem veće dostupnosti i informacija svima onima kojima su one potrebne. Time biblioteke preuzimaju funkciju bibliotечno-informacijskog centra, sa nagrađenom referalnom ulogom.

Umrežavanje u bibliotечno-informacijskih sistema u praksi se očituje funkcionalnim povezivanjem fondova i korisnika, prvenstveno uspostavljanjem centralnog kataloga građe (prije svega znanstvene i stručne literature, odnosno baza podataka i informacija potrebnih za društveno-ekonomski, tehničko-proizvodni te obrazovni i kulturni razvoj); međubibliotечnom posudbom građe; koordiniranom nabavom; stručnom obradom građe prema internacionalnim standardima i formiranjem jake referalne službe.

Da bi bilo koja biblioteka obavila i obavljala takve poslove, neophodne za povezivanje u bibliotечno-informacijski sistem, ona mora ostvariti neke preduvjetе: prostor, stručno osposobljene radnike, odgovarajući fond građe, tehničku opremu i dobro postavljenu organizaciju rada. U odnosu na te preduvjetе, stanje biblioteka u našoj zemlji zaista je različito. Negdje se već postiglo dosta, u nekim sredinama više u nekima manje, negdje se tek razmišlja da li je potrebno da općinska matična biblioteka bude samostalna ustanova, a u sedam općina SR Hrvatskoj još nema općinske matične biblioteke, dok u nekim školama i radnim organizacijama uopće nema biblioteke. Ipak, izgleda da je shvaćen značaj bibliotечno-informacijskog sistema i da se na nekim ključnim poslovima ubrzano radi. Potvrđuje to i izgradnja nove zgrade Nacionalne i sveučilišne biblioteke u Zagrebu, koja će postati bibliotечno-informacijski centar SR Hrvatske. Iako se tek ide u izgradnju te zgrade, to ne znači da se mnogi poslovi neophodni za uspostavljanje BIS-a već od ranije ne pripremaju i obavljaju. Tako bi trebalo biti u svim sredinama, a što negdje prethodi zgrada, negdje stručno ekipiranje ili poboljšanje fonda, ili nešto treće, to uopće nije presudno. Bitno je da se planski radi, te da se sve to u jednom trenutku sretne i počne funkcionirati kao sistem. Jedino što se ne bi smjelo dogoditi niti jednoj sredini, niti jednoj biblioteci jest to – da ostanе po strani sistema, bez mogućnosti komunikacije u njemu.

Gdje je naša Gradska knjižnica i čitaonica, kao općinska matična biblioteka u odnosu na tokove suvremenog bibliotekarstva i preduvjetе da se u njih uključi?

Stvaranje mogućnosti da koprivničko bibliotekarstvo zaživi u skladu s intencijom suvremenog bibliotekarstva započelo je adaptacijom zgrade na Trgu m. Tita broj 6, u koju se Knjižnica uselila 1981. godine. Tada je postala OOOUR u sklopu RO Centar za kulturu, izdvoji-vši se iz sastava Muzeja grada. Uselivši se u preuređenu

zgradu, Knjižnica je dobila velike prostorne mogućnosti za dalji razvoj. Pri izboru i adaptaciji zgrade očito se vodilo računa o zadacima i zahtjevima koji stoje pred suvremenim bibliotekama. Knjižnica je smještena u centru grada, prilaz joj je vrlo pristupačan, u blizini je parka, ispred nje se ne odvija promet pa nema pretjerane buke. Prostorije su dobro osvijetljene dnevnim svjetlom (izuzev Dječjeg odjela), boja zidova i namještaja je ugodna i skladna, prostorije su zračne i akustične te međusobno prilično funkcionalno povezane. Jedino je insolacija nedopustivo jaka (jer nema zaštite na prozorima) pa se knjige jače uništavaju. Zbog toga je i temperatura iznad standardima dozvoljene. Prostor Knjižnice obuhvaća površinu od ukupno 550 m². U prizemlju je Dječji odjel sa pričaonicom, a u polukatu je čitaonica ovog odjela s izdvojenim fondom koji se ne posuđuje izvan čitaonice. Odjel za odrasle sa čitaonicom također je u prizemlju (i sanitarni čvor), a u polukatu je galerija ovog odjela i spremišta. Na katu je Studijski odjel, koji se sastoji od tri čitaonice: velika studijska čitaonica sa 16 radnih mjesta – boksova, čitaonica časopisa sa 12 radnih mjesta i mala studijska čitaonica sa samo 2 radna mjesta. Uz ovaj odjel su i dva spremišta – jedno za periodiku i drugo za Zavičajnu zbirku. Odjel za nabavu i stručnu obradu knjiga također je na katu i uza nj se nalazi spremišta. Osim ovih dvaju odjela, na katu je i radna soba direktora, mala prostorija za sastanke, također jedna mala prostorija za tehničku obradu knjiga i sanitarni čvor.

Sudeći po organizaciji prostora, ova Knjižnica spada u razvijenije, pogotovo ako se doda postojanje Matične službe (razvojne), dva stacionara (u »Podravki« i »Slogi«), dva ogranka u mjesnim zajednicama (Peteranec i Gola) te bibliobus koji opslužuje mještane u 18 seoskih mjesnih zajednica (Drnje, Sigetec, Hlebine, Koprivnički Ivanec, Kunovec, Reka, Velika Mučna, Sokolovac, Imbriovec, Zablatje, Kuzminec, Glogovac, Koprivnički Bregi, Novigrad Podravski, Jagnjedovac, Subotica, Rasinja, Torčec) te RO »Sloga«, SOUR »Podravka« (4 stajališta) i RO »Bilokalnik« (2 stajališta). Postojeći prostor nametnuo je i organizaciju rada koja se odvija po odjelima, a isto tako i raspored građe i stručnih radnika koji rade u Knjižnici.

Fond knjiga koje su u vlasništvu Knjižnice, a koji je raspoređen po svim odjelima, u bibliobusu, stacionarima i ograncima, broji 34.993 svezaka. Dovoljno je navesti da standardi za narodne biblioteke kod nas nalažu jednu knjigu po stanovniku i da se već razmišlja o podizanju standarda na 2 knjige. Budući da općina Koprivnica ima 60.000 stanovnika uočava se veliki raskorak. Ako pogledamo strukturu fonda, vidjet ćemo da je on i prilično neodgovarajući, pogotovo s obzirom na zahtjeve umrežavanja u bibliotечno-informacijski sistem, jer tek oko petinu fonda čini znanstvena i stručna literatura, a omjer bi trebao biti gotovo pola-pola u odnosu na beletristiku. U svemu je loše i to što je sveukupni fond jako zastario. Kod beletristike se to nešto blaže osjeća, jer dobra knjiga te vrste uvijek je dobra (jedino što se fizički ošteti, pa i u tom pogledu knjige imaju rok trajanja), ali stručne i znanstvene knjige zastarijevaju kroz 4-5 godina, s obzirom na razvoj nauke. Članovi Knjižnice nisu zadovoljni njenim fondom, on je prilično iščitan, ali što se može kad su sredstva SIZ-a za kulturu zaista skromna. Ilustracije radi, 1986. godine ona su iznosila 1200000, a 1987. godine 1800000 dinara (zajedno za sve odjele, bibliobus, ogranke u mjesnim zajednicama). Lako je izračunati kolika je godišnja prinova uz današ-

nju cijenu knjige. Ovdje treba dodati da Knjižnica svojim članovima nudi i petnaestak naslova novina i raznih tjednika, koji se čitaju u Odjelu za odrasle, zatim četrdesetak naslova raznih časopisa, koji se čitaju u Studijskom odjelu i tri naslova časopisa u Dječjem odjelu. Govoreći o fondu, mogu konstatirati da Knjižnica ima vrlo malo posebno vrijednih i starih knjiga, a niti jednu inkunabulu (prvotisk) ili spomenik kulture, što govori o njenom teškom razvojnom putu. Govori o tome i skromna Zavičajna zbirka koja se tek posljednjih godina formira (sakuplja se najrazličitija tiskana i na druge načine umnožena građa – od razglednica, plakata do knjiga, lokalnih novina i druge periodike – koja se u najširem smislu odnosi na općinu Koprivnica po teritorijalnom i autorskom principu).

A sada ponešto o zaposlenima u Knjižnici i njihovom radu, također o jednom od preduvjeta suvremenijeg bibliotekarstva. U ovoj ustanovi zaposleno je svega 9 radnika, od toga je 6 radnika koji obavljaju stručne poslove. Struktura zaposlenih je sljedeća: VSS – 3 (bibliotekara), VSSS – 4 (1 viši knjižničar), KV radnik – 1 (vozač bibliobusa), NKV – 1 (čistač-manipulant). Dakle, u svakom odjelu radi samo po jedan stručni radnik, što je zaista minimum i u odnosu na standarde, ali i na promet i potrebe naših radnih ljudi i građana da Knjižnica svakodnevno radi non-stop. Imajući sve to u vidu i potrebu za povećanim obimom stručnih poslova u SAS-u o sistematizaciji poslova i radnih zadataka, sistematizirano je 18 radnih mjesta i to: 10 bibliotekara, 4 viša knjižničara, 2 knjižničara, 2 manipulanta.

Koliko su stručni radnici neophodni da bi se rad odvijao kvalitetno i u skladu sa potrebama radnih ljudi i građana, nije potrebno isticati, a usporedbom postojećeg stanja sa planiranim vidljiv je veliki raskorak, koji mora imati određene posljedice. Ovdje treba napomenuti da je Knjižnica 1983. godine dobila prvoga visokostručnog radnika sa diplomom i zvanjem bibliotekara, a od tada do danas zvanje i diplome stekla su još dva bibliotekara. Prvi viši knjižničar stekao je to zvanje 1987. godine, a na putu je da to postigne još jedan. Sticanje bibliotekarskih zvanja specifično je, a zavisi o stupnju prethodne školske spreme. Naime bibliotekar može postati onaj tko je završio fakultet, a potom se doškolovao ili u obliku dvogodišnjeg dodiplomskog studija ili jednokratnim polaganjem svih ispita, što se naziva stručni ispit. Viši knjižničar se postaje po završetku više škole i jednokratnim polaganjem niza ispita – stručnog ispita. Jedino se knjižničari školuju izravno na srednjoškolskom stupnju obrazovanja. S obzirom na to, a i na činjenicu da je postizanje tih zvanja bibliotekarskim radnicima zakonska obaveza, jasno je da je posljednjih godina učinjen presudan napor na planu stručnog bibliotekarskog obrazovanja radnika u Knjižnici. To sigurno ima svoje razloge, bez obzira i na zakonske obaveze. Naime, nema sumnje da je bibliotekarskim radnicima (posebno u kontaktu s odraslim korisnicima i nabavi knjiga) potrebna široka opća naobrazba, ali obogaćena dobrim poznavanjem i ove struke, jer samo stručno osposobljeni radnici mogu ponijeti zadatke pred kojima stoji suvremeno bibliotekarstvo. Ovakve obaveze u postizanju stručnih bibliotekarskih zvanja, što je u funkciji poslova i radnih zadataka koje oni obavljaju, nikako nisu u skladu sa statusom tih radnika u društvu kad su u pitanju osobni dohodi. Ilustracije radi, a prema podacima SDK, prosjek OD u društvenim djeelatnostima u SRH u 1986. godini iznosio je 97.754 dinara, a u općini Koprivnica 88.360; u bibliotekama SRH

91.350, a u Gradskoj knjižnici i čitaonici u Koprivnici 83.430 dinara. Imajući u vidu kvalifikacijsku strukturu, koja se ne može odvojiti od poslova i radnih zadataka, komentar ovim brojkama nije potreban, ali je tužno što se tendencija zaostajanja i dalje nastavlja. Obavljajući svakodnevno svoj posao, stručni radnici su između knjige, informacije i korisnika usluga – od predškolskog uzrasta, učenika, proizvodnog radnika, studenta, domaćice do doktora znanosti. Da bi te usluge bile što kvalitetnije, postoji čitav niz poslova koje ti radnici obavljaju u vremenu kad ne rade s korisnicima. Tada se obavlja cijeli proces od izbora knjige preko nabave, uvođenja u knjigu inventara (koja je financijski dokument), klasifikacije, katalogizacije, sastavljanja anotacija o knjigama do ispisivanja signature na naljepnicu, knjižni listić i džepić, omatanja i postavljanja knjige u policu. Sličan proces odvija se za časopise, dijafilmove, igrčke i drugo. Izrađuju se i razna informativna pomagala kao što su bilteni prionovljenih knjiga s anotacijama, informativne mape o prionovljenim knjigama, izvodi iz sadržaja časopisa, razni specijalni popisi i drugo, što skraćuje put korisniku od zahtjeva do usluge, a fond čini dostupniji svima. Isto tako priručnici se razne izlozbe knjiga i druge građe, počevši od izloga Knjižnice i vitrina ispred Studijskog odjela do onih u radnim organizacijama i mjesnim zajednicama. U težnji da svaku publikaciju učinimo korisniku dostupnom, ako je mi nemamo, nabavimo je od druge knjižnice međubibliotekom posudbom (naravno da u tome uvijek ne uspijemo). Svakako da bi se moglo još dosta toga spomenuti, ali nema potrebe za detaljiziranjem. Ipak, treba istaći da je i u vrlo skromnim uvjetima posljednjih godina učinjen zaokret u stručnom bibliotekarskom poslovanju, jer su u bibliografskom opisu publikacija primijenjeni međunarodni standardi (ISBD) te »Pravilnik i priručnik za izradbu abecednih kataloga« (Eva Verona, Zagreb, 1970, sv. 1, 1983. sv. 2), dok je raspored građe i dalje zadržan po UDK (univerzalna decimalna klasifikacija). U skladu s navedenim, obrađena je sva građa izdanja 1982. i dalje, a koja je u Knjižnicu pristigla. Tako je i sa fondovima u njenim ograncima i seoskim mjesnim zajednicama, bibliobusu i stacionarima. Na istim je osnovama (primjena »Pravilnika« i UDK) sreden i dio starije građe u Knjižnici, prvenstveno stručne i znanstvene literature, a nešto i ostale. U tom obimu оформljeni su svi značajniji katalogi: abecedni (autorski), stručni (stvarni), naslovni, matični, a djelomično i katalog prionovljenih knjiga s anotacijama, predmetni, tematski, katalog AV građe, katalog ilustratora, bez kojih nema kvalitetne usluge u biblioteci. Sva ta građa spremna je za uključivanje u bibliotечно-informacijski sistem, a časopisi su uključeni u Centralni katalog periodike (CKP) Referalnog centra Sveučilišta u Zagrebu.

Imajući u vidu potrebe naših korisnika, koje im nameće razvoj svih segmenata ove društveno-političke zajednice, a naročito školstva i privrede, u daljnjem razvoju i osuvremenjavanju poslova, Knjižnica bi morala uspostaviti operativnu suradnju sa odgovarajućim subjektima horizontalno i vertikalno. Horizontalno – sa svim knjižnicama bez obzira na vrstu (bibliotечно-informacijskim centrima) na području općine Koprivnica, te ostalim podsistemima društvenog sistema informiranja i vertikalno – s regionalnom matičnom bibliotekom i Nacionalnom i sveučilišnom bibliotekom u Zagrebu kao informacijskim središtem SRH za bibliotekarstvo. Posebno je potrebna veza s njenim Infomrajsko-referealnom centrom, Studijskom bibliotekom,

Službom znanstvenih informacija i Patentotekom te Međubibliotečnom posudbom. Dakako, tu je i već spomenuti Referalni centar Sveučilišta u Zagrebu, a preko tih subjekata uspostavljaju se veze sa ostalim kompjuteriziranim bazama informacija u svijetu.

Međutim, takav razvoj mora pratiti i odgovarajuća tehnička oprema, a u suprotnom se ostaje izvan sistema. Ono što se može obaviti kao usluga našim korisnicima, bez primjene posebne tehničke opreme, to Knjižnica obavlja i sada u određenom obimu, ali je to nedovoljno ažurno i često nepotpuno. Sasvim je sigurno da bi se uz naprijed navedeni razvoj moglo postići daleko veću dostupnost publikacija i informacija (što je osnovni cilj bibliotečne djelatnosti). Time bi i ova Knjižnica postala životnija, manje bi bila neke vrste skladišta knjiga, a više baza informacija koju bi se uključilo ravnopravno s ostalim bazama u društveni sistem informiranja, čime bi i Knjižnica dala veći doprinos razvoju svih segmenata naše društveno-političke zajednice. Mnoge knjižnice već su opremljene odgovarajućom tehničkom opremom, počevši od telefona, preo teleksa, fotokopirnog aparata i drugog do kompjutora. Naša Knjižnica ima samo jedan telefon (odjeli nemaju telefona), najjeftinije pišalice mašine i dijaprojektor.

Sigurno je i to da je budućnost i koprivničkog bibliotekarstva u kompjuterizaciji, u uspostavljanju one line veza s ostalim kompjuteriziranim bazama u Koprivnici i vertikalno kako je naprijed navedeno. Određeni optimizam unosi činjenica da je Skupština općine Koprivnica, na svojoj sjednici od 13. 2. 1987. godine prihvatila »Program izgradnje i razvoja bibliotečno-informacijskog sistema općine Koprivnica sa planovima za razdoblje 1986–1990«. Isto tako određeni optimizam unosi i opredjeljenje zapisano u »Dugoročnom društvenom planu Zajednice općina Bjelovar za razdo-

blje od 1986. do 2000. godine«, gdje se u poglavlju »Kultura« kaže: »U planskom razdoblju povećat će se knjižni fond u svim knjižnicama, a u narodnim knjižnicama do razine od 1,7 knjiga na jednog stanovnika. Uz to, neophodno je izvršiti transformaciju knjižnica u bibliotečno-informacijske centre zaključene u jedinstveni bibliotečno-informacijski sistem, koji suvremenom obradom podataka bio bi izvor informacijama udruženom radu i drugim korisnicima. U 2000. godini će u toj djelatnosti raditi oko 126 stručnih radnika, što je četiri puta više nego sada... Opredjeljenja kakva su naprijed navedena govore da je shvaćen značaj bibliotečne djelatnosti u suvremenom razvoju društva, ostaje da ta opredjeljenja provedemo u život.

Potrebno je ojačati materijalnu osnovu Knjižnice, jer se ona sada guši u problemima zbog nedovoljnih sredstava od strane SIZ-a, a s obzirom na prirodu ove djelatnosti, neposrednom slobodnom razmjenom rada zaradi minimalno. Možda bi se neposrednom razmjenom moglo postići i nešto više, ali se postavlja opravdano pitanje do kuda može ići upućivanje ovakvih institucija na tržišne odnose. Jer, kao što je istaknuto i na Plenumu CK SKH o kulturi, koji je održan ljetos u Zagrebu, djelatnosti koje imaju status posebnog društvenog interesa moraju ostvariti baš taj poseban interes, a jači tržišni odnosi mogli bi ugroziti taj interes društva.

Na kraju može se ustvrditi da je Gradska knjižnica i čitaonica u Koprivnici zakoračila u tokove suvremenog bibliotekarstva u skladu – u krajnjoj liniji sa financijskim mogućnostima koje su joj bile na raspolaganju. Neophodno je jačati njene knjižne fondove, tehnički je opremiti i stručno ekipirati, kako bi i ona dala što potpuniji doprinos koprivničkoj društvenoj-političkoj zajednici za dostojan susret sa 21. stoljećem.